

РЕШЕНИЕ

№ 2300

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 74 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА ИВ. ЯНАКИЕВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА Гражданско дело
№ 20231110114874 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Т е предявило срещу С. П. В. и В. М. В. искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за признаване за установено, че ответниците дължат на ищеца, всеки от тях сумата в размер на **по 4 251,64 лева**, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., доставена в имот, находящ се в гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, аб. № 327266, ведно със законната лихва от 30.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **по 752,24 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за стойност на неплатена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 28.10.2022 г., сумата в размер на **по 21,72 лева**, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение през периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 30.11.2022 г. до окончателното изплащане, както и сумата в размер на **по 4,82 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 28.10.2022 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 65688/2022 г., по описа на СРС, 74 състав.

Ищецът твърди, че е налице облигационно отношение, възникнало с ответниците въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че съгласно тези общи условия е доставил за процесния период на ответниците топлинна енергия, като те не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение. Твърди, че съгласно общите условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. По така изложените доводи предявява разглежданите искове и моли да бъдат уважени.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответниците, с който оспорват предявените искове по основание и размер. Оспорват между тях и ищеца да е налице облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия, оспорват в имота да е доставена топлинна енергия в претендирания размер, а в условията на евентуалност

възразяват за погасяването по давност на вземанията на ищеца. По така изложените доводи молят предявените искове да бъдат отхвърлени.

Третото лице – помагач Т изразява становище, с което поддържа, че отчитането и разпределението на топлинната енергия за процесния имот е извършено в съответствие с действащата през процесния период нормативна уредба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответниците, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдените количества и за ответниците е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер. При установяване на тези обстоятелства в тежест на последните е да докажат, че са погасили претендираните вземания.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, в редакцията, действаща за исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия, а съгласно § 1, т. 2а ДР на ЗЕ „битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

В разглеждания случай от неоспорените и приети по делото писмени доказателства – Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 12.0.1990 г., акт за граждански брак от 10.08.1986 г., сключен между МВ и С. В., както и приетото удостоверение за наследници на МВ, се установява, че процесният имот е придобит от ответника С. В. по време на брака ѝ със съпруга ѝ МВ, който е починал на 31.12.2018 г. Установява се, че негови наследници по закон са ответниците С. В. и В. В. – негова дъщеря. Следователно със смъртта на МВ се прекратява съпружеската имуществена общност между него и ответника С. В., като дяловете им са равни (чл. 28 СК). Така делът на МВ от $\frac{1}{2}$ ид.ч. от правото на собственост върху процесния имот е наследен от двете ответници при равни квоти съгласно правилото на чл. 9, ал. 1 ЗН. Следователно през исковия период ответниците по делото са били собственици на процесния имот, като С. В. е била собственик на $\frac{3}{4}$ ид.ч., а В. В. – на $\frac{1}{4}$ ид.ч. от процесния имот. Ето защо следва да се приеме, че същите съобразно действащата нормативна уредба са били клиенти на топлинна енергия през исковия период. Така придобитото качество законът не ограничава със срок и не го поставя под условие, в зависимост от различните нови основания за поражение на търговски отношения с нови потребители на топлинна енергия и загубването на това качество става при отчуждаване на топлоснабдения имот или настъпване на други законоустановени факти, прекратяващи облигационните отношения. По делото не са ангажирани доказателства и не се твърди ответниците да са отчуждили притежаваните от тях ид.ч. от процесния имот преди исковия период, поради което се налага извод, че е налице договорна връзка между страните за доставка на топлоенергия за процесния период, по силата на който ищецът е престира – доставил е топлоенергия, съответно за ответниците е възникнало задължение да платят дължимата цена съобразно притежаваната от тях квота от съсобствеността на имота.

Съдържанието на договора за доставка на топлинна енергия е уредено в представените Общи условия, утвърдени от ДКЕВР, които обвързват ответника дори и без да ги е приел изрично съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ, доколкото не се твърди и не се установява изключението по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ - няма твърдения, нито данни ответниците да са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ. По отношение на обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и конкретно - в процесния имот, същото е от значение единствено за

доказване размера на иска, като евентуалната недоказаност на този размер не може да доведе до отхвърлянето му - съгласно чл. 162 ГПК.

Установява се от събраните по делото доказателства и въз основа на неоспореното и прието заключение на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, което съдът намира за обективно и компетентно изготвено, че количеството топлинна енергия, постъпило в сградата – етажна собственост, се измервала чрез монтиран в абонатната станция топломер, който е преминал периодични метрологични проверки за техническа годност. Установява се, че дяловете за отопление на процесния имот, топла вода и сградна инсталация са били изчислени в съответствие с правилата на действащата нормативна уредба. Съгласно заключението за процесния период е начислена топлинна енергия, отдадена за сградна инсталация, топлинна енергия за отопление, отдадена от 4 бр. радиатори с ИПРО с дистанционно отчитане и топлинна енергия за БГВ. Количеството топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, била определяна въз основа на пълния отопляем обем на имота по проект и в съответствие с изискванията на Наредба № 16-334/06.04.2007 г., като същата възлиза на 191,87 лева. Топлинната енергия за отопление била определяна въз основа на извършените дистанционни отчети, като съгласно заключението възлиза на 3467,78 лева. По отношение на топлинната енергия за БГВ вещото лице е констатирало, че е била изчислявана на база трима потребители при норма 140 литра на потребител на едно денонощие съгласно чл. 69, ал. 2 от Наредба № Е-РД 04-1 от 12.03.2020 г. за топлоснабдяването, поради липса на узаконен топломер за топла вода в имота. Посочено е, че определена по този начин сумата за БГВ възлиза на 4419,36 лева. Съгласно вещото лице размерът на дължимите суми за топлинна енергия, потребена от ответниците през процесния период, при отчитане на издадените от третото лице-помагач изравнителни сметки, възлиза на сума в размер на **8079,01 лева**.

По отношение на начислените суми за БГВ, съдът намира, че същите неправилно са изчислявани на базата на трима потребители при разход от 140 л. на денонощие, тъй като по делото няма никакви ангажирани доказателства, включително индиции относно причината, поради която ищецът е начислил сумата за три лица. Респективно в тази насока липсват доказателства, че на адреса реално са налице три лица. Ето защо, дължимата сумата за БГВ следва да бъде определена за едно лице, поради което за процесния период не се дължи такава в размер на 4419,36 лева, а в размер на 1473,12 лева. При това положение общият дължим размер на топлинната енергия възлиза на сумата в размер на 5132,77 лева. С оглед квотата от съсобствеността задължението на С. В. възлиза на сумата в размер на 3849,58 лева, а на В. В. – на сумата в размер на 1283,19 лева. Следователно за разликата над посочените размери искове спрямо всеки от ответниците се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

На следващо място съгласно разпоредбите на чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването - извършването на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплаща от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Между страните не се спори, че услугата е извършена, като няма данни работата да не е приета, поради което потребителите следва да заплатят на ищеца дължимото възнаграждение по силата на цитираните разпоредби. Между страните не е спорно, че дължимата сума за процесния период от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г. е в общ размер на 43,44 лева. Доколкото в посочената по-горе сума за топлинна енергия съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза не е включена и дължимата сума за дялово разпределение, то претенцията за същата се явява основателна спрямо установената квота от съсобствеността на всеки от ответниците и при съобразяване на размера на предявения иск. Така задължението на ответника С. В. възлиза на сумата в размер на 32,58 лева, но искът следва да бъде уважен до предявения размер от 21,72 лева, а задължението на ответника В. В. възлиза на сумата в размер на 10,86 лева, до който размер предявеният срещу нея иск се явява основателен и следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер от 21,72 лева – отхвърлен.

С оглед основателността на исквете за главница, следва да бъде разгледано и релевираното от ответниците възражение за погасяване по давност на вземанията на ищеца,

по което съдът намира следното:

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок – арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а в ал. 2 ЗЗД е предвидено, че ако е уговорено вземането да става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Чл. 116, б. „б“ ЗЗД предвижда, че давностният срок се прекъсва с предявяване на иск относно вземането - в случая от 30.11.2022 г., когато е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, от който момент с оглед правилото на чл. 422, ал. 1 ГПК се считат предявени и разглежданите искове. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 30.11.2019 г. в случай, че ищецът претендира такива, би следвало да са погасени по давност.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от приложените общи условия /одобрили с Решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР/ прогнозните месечни дължими суми са дължими в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно погасителната давност за вземанията, по отношение на които приложение намират общите условия, влезли в сила през 2016 г., започва да тече от 46-тия ден от изтичане на периода, за който се отнасят. При това положение давността за най-старото претендирано вземане – за м. май 2019 г., започва да тече от 16.07.2019 г., като тригодишният период изтича на 16.07.2022 г. Следва да бъде отчетено обаче обстоятелството, че съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение (ЗМДВИП) за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Съгласно § 13 ПЗР на Закона за изменение на Закона за здравето /обн. ДВ бр. 44/13.05.2020 г./ сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, обявено с решение на НС от 13.03.2020 г. продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Следователно погасени по давност се явяват задълженията за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г., тъй като давността за задължението за месец август 2019 г. изтича на 23.12.2022 г., а същата се счита прекъсната с подаване на заявлението по чл. 410 ГПК на 30.11.2022 г., от който момент се считат предявени разглежданите искове.

Съгласно посоченото в заключението на съдебно-техническата експертиза и уточнено при изслушването на вещото лице, начислените погасени по давност вземания за главница за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г. възлизат на сумата в общ размер на 728,56 лева, а задължението на ответниците за потребена топлинна енергия за непогасения по давност период от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г. възлиза на сумата в общ размер на 7350,43 лева, от които 191,87 лева за сградна инсталация, 3467,78 лева за отопление на имота и 3690,78 лева за БГВ. С оглед изводите на съда относно определянето на задълженията за БГВ на база на един брой потребител следва, че за непогасения по давност период задължението за БГВ е в размер на 1230,26 лева. Следователно общият размер на задълженията за топлинна енергия за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г. е в размер на 4889,91 лева или съобразно квотата от съсобствеността дължимата от ответника С. В. сума за главница е в размер на 3667,43 лева, а дължимата от ответника В. В. сума за главница е в размер на 1 222,48 лева. Именно до тези размери и за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г. предявените спрямо тях искове за главница за потребена топлинна енергия се явяват основателни и следва да бъдат уважени, а за разликата до пълните им предявени размери и за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г. – отхвърлени.

Доколкото претенцията за главница за цена на извършена услуга дялово разпределение касае периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., то предвид изложеното по-горе се налага извод, че давността за същата не е изтекла, поради което този иск следва да бъде уважен в установените дължими размери от 21,72 лева, дължими от ответника С. В. и от 10,86 лева, дължими от ответника В. В..

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В чл. 84, ал. 1 ЗЗД е предвидено, че когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, а съгласно ал. 2, когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора.

Съгласно чл. 33, ал. 2 от приложимите в случая Общи условия, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Изрично е предвидено, че само ако последните задължения не са платени в определения срок /45 дни от срока, за който се отнасят/ клиентът дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва – чл. 33, ал. 4 от Общите условия. От цитираните разпоредби се налага изводът, че Т не начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва върху задължения, определени по прогнозна консумация, а начислява обезщетение за забава само за задълженията по общата фактура, като за вземанията за топлинна енергия за процесния период не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца, за да се поставят клиентите в забава – арг. чл. 84, ал. 1 ЗЗД.

Определено по реда на чл. 162 ГПК длъжимото обезщетение за забава за процесния период от 15.09.2020 г. до 28.10.2022 г. върху непогасената по давност и дължима сума за топлинна енергия в общ размер на 4889,91 лева възлиза на сумата в общ размер на 432,59 лева. Следователно съобразно квотата от съсобствеността ответникът С. В. дължи обезщетение за забава в размер на 324,44 лева, а ответникът В. В. – в размер на 108,15 лева, до които размери предявените спрямо тях акцесорни искове се явяват основателни и следва да бъдат уважени, а за разликата до пълните предявени размери – отхвърлени.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл. 410 ГПК, която да е получена от ответниците, поради което акцесорните претенции в размер на по 4,82 лева, спрямо всеки от ответниците за периода от 01.12.2019 г. до 28.10.2022 г. се явяват изцяло неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените и претендирани по делото разноски съразмерно на уважената част от исковете. Ищецът претендира такива в настоящото производство в общ размер на 631,22 лева, от които 201,22 лева за платена държавна такса, 330 лева за платен депозит за вещо лице и 100 лева за юрисконсултско възнаграждение. Същите съразмерно на уважената част от исковете възлизат на сумата в общ размер на 335,99 лева, съответно ответникът С. В. дължи разноски в размер на 251,99 лева, а ответникът В. В. дължи разноски в размер на 84 лева.

Дължимите в полза на ищеца разноски в заповедното производство за платена държавна такса в размер на 201,24 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева, съразмерно на уважената част от исковете възлизат на сумата в общ размер на 133,73 лева. Следователно дължимите от ответника С. В. разноски в заповедното производство възлизат на сумата в размер на 100,30 лева, а тези от ответника В. В. - в размер на 33,43 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответниците имат право на разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете, като всяка от тях претендира такива за платено адвокатско възнаграждение в размер на по 650 лева или общо 1300 лева. Ищецът релевира възражение за прекомерност на същото, което съдът намира за неоснователно, тъй като е съобразено с минимума, предвиден в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Така съразмерно на отхвърлената част от исковете дължимите в полза на ответника С. В. възлизат на сумата в размер на 131,39 лева, а дължимите такива в полза на ответника В. В. възлизат на сумата в размер на сумата в размер на 476,66 лева.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **С. П. В.**, с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, **дължи на Т**, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ 23Б, на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на **3 667,43 лева**, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г., доставена в имот, находящ се в гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, аб. № 327266, ведно със законната лихва от 30.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **324,44 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за стойност на неплатена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 28.10.2022 г., както и сумата в размер на **21,72 лева**, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение през периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 30.11.2022 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 65688/2022 г., по описа на СРС, 74 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за незаплатена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 3 667,43 лева до пълния предявен размер от 4 251,64 лева и за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г., иска за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 324,44 лева до пълния предявен размер от 752,24 лева, както и иска за сумата в размер на 4,82 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 28.10.2022 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **В. М. В.**, с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, **дължи на Т**, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ 23Б, на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата в размер на **1 222,48 лева**, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.08.2019 г. до 30.04.2021 г., доставена в имот, находящ се в гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, аб. № 327266, ведно със законната лихва от 30.11.2022 г. до изплащане на вземането, сумата в размер на **108,15 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за стойност на неплатена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 28.10.2022 г., както и сумата в размер на **10,86 лева**, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение през периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 30.11.2022 г. до окончателното изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 65688/2022 г., по описа на СРС, 74 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главницата за незаплатена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1 222,48 лева до пълния предявен размер от 4 251,64 лева и за периода от 01.05.2019 г. до 31.07.2019 г., иска за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 108,15 лева до пълния предявен размер от 752,24 лева, иска за цена на извършена услуга дялово разпределение за разликата над уважения размер от 10,86 лева до пълния предявен размер от 21,72 лева, както и иска за сумата в размер на 4,82 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху вземането за цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 28.10.2022 г.

ОСЪЖДА С. П. В., с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, **да заплати на Т**, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **251,99 лева** – разноси в исковото производство и сумата в размер на **100,30 лева** – разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА В. М. В., с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, **да заплати на Т**, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **84 лева** – разноси в исковото производство и сумата в размер на **33,43 лева** – разноси в заповедното

производство.

ОСЪЖДА Т, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ 23Б, **да заплати на С. П. В.**, с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, на основание чл. 78, чл. 3 ГПК сумата в размер на **131,39 лева** – разноси по делото.

ОСЪЖДА Т, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ул. „Ястребец“ 23Б, да заплати на **В. М. В.**, с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „Връбница-2“, бл. 632, вх. Д, ет. 11, ап. 48, на основание чл. 78, чл. 3 ГПК сумата в размер на **476,66 лева** – разноси по делото.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца Т – Т.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____